

MET BEHULP VAN DE ARMBAND BEN IK IN HET VOORPORTAAL VAN JACOB AANGEKOMEN!

Ik ben in het voorportaal van Jacob.

Als ik naar binnen ga, zie ik alleen duisternis. Ik weet wel dat je duisternis niet ziet, maar dat is de enige manier waarop ik het kan uitleggen. Ik adem diep in en stap het donker in.

'Jacob!'

Hij moet hier ergens zijn, dat heeft Zwaan me verteld. Hij zou in het voorportaal wachten. Maar ik zie niks.

'Jacob!'

'Bukken, Lia!'

Plotseling schiet er een vuurbal door de ruimte. Ik buk en de vuurbal scheert in volle vaart vlak langs mijn hoofd totdat hij ergens tegenaan botst. Ik hoor een ijzige schreeuw achter me en daarna is het stil.

'Jacob?'

Ik probeer iets van licht te maken met het flauwe schijnsel van mijn horloge, maar dat helpt niet echt. Ik voel hoe ik word vastgepakt en een hand het licht afschermt. Ik geef een gil.

'Ssst!'

Het is Jacob. Hij pakt me beet en leidt me doodstil door de duisternis. We lopen verder en plotseling hoor ik achter ons voetstappen van lopende mensen.

Dan beginnen we te rennen en hoor ik voetstappen van rennende mensen. Het ergste is dat ik niks kan zien. Ik houd Jacobs hand stevig vast en we rennen steeds harder. Dan komen we bij zijn deur. Hijgend duwt hij hem open en slaat hem met een klap weer achter ons dicht. Eindelijk kan ik opgelucht ademhalen.

'Wie waren dat?'

'Nu weten we het zeker, Lia. Ze hebben je gevonden. We hoopten dat je wat meer tijd zou krijgen. Maar ze hebben je gevonden.'

Ik sta perplex.

De tranen staan in mijn ogen. Als ik me niet beheers, barst ik zo in snikken uit.

'Ze hebben zeker geprobeerd om ons te doden met die vuurbal?'

'Nee, dat was ik. Dat heb ik gedaan om je de tijd te geven om te ontsnappen, maar maak je geen zorgen, daarmee kun je niemand doden.'

Hij staat op het punt om zijn armen om me heen te slaan, ik weet het, ik voel het... en ik doe een stap opzij.

VERTROUWEN

Als ik in de bus zit, denk ik altijd na. Ik kijk uit het raam en zweef weg.

Toen dit hele avontuur begon, voelde ik me echt alleen. Ik was ervan overtuigd dat ik het geheim van mijn krachten nooit met iemand zou kunnen delen. Hoewel ik ook dacht dat mijn krachten van mij waren en van niemand anders, en dat ze dus onschadelijk waren. Nu weet ik dat de situatie heel anders is. Maar ik ben niet meer alleen.

Het voorval met Jacob in het voorportaal is nu twee dagen geleden. Sinds dat moment gaan we overal samen naartoe, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Hij zegt dat hij me niet alleen wil laten, dat het te gevaarlijk is, dat we samen beter beschermd zijn. En ik vind het prima. Het lijkt wel een eeuwigheid geleden dat ik de broederschap heb leren kennen in de fabriek.

Lily zit naast me in de bus en kijkt naar me.

Jacob en ik delen iets wat ik met niemand anders kan delen. Gisteren ben ik opnieuw zijn gedachtehuisje binnengegaan. Hij laat me daar alleen rondlopen terwijl hij weet dat ik kan doen wat ik wil. Dat betekent maar één ding: dat hij me voor de volle honderd procent vertrouwt. Dat gebeurt me eigenlijk nooit. Niemand heeft ooit zoveel vertrouwen in me gehad als hij. Oké, natuurlijk, mijn oom houdt veel van me; waarschijnlijk is er niemand in de wereld van wie hij zoveel houdt. Maar dat betekent nog niet dat hij me volledig vertrouwt.

Maar Jacob vertrouwde me voor honderd procent.

Ik heb hem gevraagd hoe hij wist dat ik een deuropener was, en hij zei dat hij niet degene was die het ontdekt had.

Ik heb hem ook gevraagd wie er schuilgaan achter de maskers van Zwaan, Valk, Eekhoorn en Slang, maar hij zei dat hij dat niet kon zeggen, dat zij beslissen wanneer ze zich aan mij bekendmaken.

Lily probeert mijn aandacht te trekken, maar ik blijf uit het raam kijken.

Ten slotte heb ik hem gevraagd of er ooit een zesde lid van de broederschap was geweest. Hij sloeg zijn ogen neer en bevestigde het. Ik wilde weten wie het was. Jacob keek me aan en zei dat Zwaan het me wel zal vertellen als zij vindt dat het moment daar is. Zwaan is een soort generaal voor hen.

Jacob maakt zich zorgen. Ik merk het. Hij glimlacht en doet alsof er niks aan de hand is, maar ik weet dat hij bezorgd is.

Ik was bang dat hij die middag iemand vermoord had om mij te verdedigen. Hij zegt dat hij ze alleen heeft weggejaagd, dat het tot nu toe nooit nodig was geweest om iemand te vermoorden. Dat stelt me gerust.

Volgens Jacob horen die indringers bij de groep 'quantums', die denken dat ze het recht hebben om dromen te stelen en herinneringen te veranderen als zij dat nodig vinden. De leden van de broederschap, en andere deuropeners, vinden dat inbreuk op de privacy van mensen en dat mag niet. De quantums zeggen dat ze voor een hoger doel werken, een betere wereld, maar volgens Jacob klopt dat niet helemaal: soms veranderen ze herinneringen om er zelf beter van te worden.

De bus stopt.

'Heb je iets met Jacob?'

Lily is onvermoeibaar. Voordat ze uitstapt, doet ze nog een laatste poging om meer te weten te komen. Ze vraagt het me wel dertig keer op een dag. Wat een gedoe! Hoewel ik blij ben dat ze me dit vraagt en niet iets anders.

'Natuurlijk niet. Waarom vraag je dat?'

'Vanwege je oorbellen. Die had je nog niet. Dag...'

Dat is waar. Ik was het bijna vergeten. Jacob heeft me een paar oorbellen gegeven. Hij zegt dat ze heel oud en bijzonder zijn, en dat ze me zullen helpen berichten te ontcijferen.

Ik ben weer thuis.

Vandaag spaghetti. Lekker! Maar binnenkort doe ik mijn oom een schriftelijke kookcursus cadeau; eens zien of hij de hint begrijpt.

Ik eet snel mijn bord leeg.

Ik heb zin om naar mijn kamer te gaan. Ik hoop dat ik morgen mijn volgende test krijg. Er is zoveel dat ik wil vragen, zoveel dat ik wil leren! En als Zwaan de enige is die het me kan uitleggen, kan ik haar maar beter zo snel mogelijk weer zien.

Zoals de zaken ervoor staan, begrijp ik dat ze liever niet vertellen wie er achter de maskers schuilgaan, maar het stoort me toch dat ik niet weet met wie ik praat. Ik zou willen dat iedereen net zoveel vertrouwen in me had als Jacob.

De avonden duren een eeuwigheid. Ten eerste omdat het wel lijkt alsof mijn oom elke avond met me wil praten. Laatst nog vroeg hij of er iets aan de hand was. Maar hij vroeg het me niet in de zin van 'Ik ga me met jouw zaken bemoeien omdat dat nu eenmaal moet'.

Nee, hij vroeg het in de zin van 'Ik weet dat er iets met je aan de hand is en dat je het me niet kunt vertellen'.

Dat soort dingen vallen me op.

Ik lig al in bed, ben benieuwd of ik kan slapen.

Het lukt me niet. Ik kijk op mijn mobieltje of ik berichten heb. Een kwart van de berichten die ik heb, komt van Lily, die maar blijft vragen of Jacob mijn vriendje is. Maar wat moet ik tegen haar zeggen? Dat we allebei deel uitmaken van een geheime broederschap die verwickeld is in een strijd met types die binnendringen in de hoofden van mensen om hun geheimen te stelen? Uiteindelijk zal ik maar zeggen dat hij mijn vriendje is, omdat ze dan misschien haar mond houdt.

Nee, ik kan niet tegen Lily zeggen dat Jacob mijn vriend is. Om twee redenen:

Eén: omdat ik door de grond zou gaan van schaamte.

Twee: omdat hij dat niet is. Jacob is niet mijn vriendje. Jacob is degene met wie ik op dit moment deel wat ik met niemand anders kan delen. Een beetje alsof hij mijn Siamese tweelingbroer onder de deuropeners is.

Er komt een nieuw bericht binnen.

Het is van Jacob. Lily zou gek worden als ze wist dat Jacob me elke avond een berichtje stuurt om me welterusten te wensen.

Ik doe mijn ogen dicht.

Trieling.

De wekker gaat.

Ben ik in slaap gevallen? Wanneer dan?

Ik begin te tekenen. Hè hè, eindelijk... Vandaag heb ik een bericht.
Maak je borst maar nat, Zwaan. Nu zul je me alles moeten vertellen.

FSGQ TYL
HGLBW TMMP
KCTCL SSP CCL.

Neem de oorbellen als uitgangspunt en vervang elke letter door de letter die twee plaatsen verder in het alfabet staat.

